

«Si a algú el sorprèn el destí de les meves despulles, és una aportació a la societat»

El Bisbat fa públic el testament espiritual de Jaume Camprodon, on alerta que no s'ha de buscar Déu «en el cercle dels aposentats i les parafernàlies»

Jaume Camprodon, en una imatge d'arxiu.

El Bisbat de Girona ha fet públic aquesta setmana el testament espiritual del bisbe emèrit Jaume Camprodon, escrit durant la Setmana Santa de 2008. En ell, Camprodon explica que, si a algú el sorprèn el destí de les seves despulles -va decidir donar el cos a la ciència-, ho va fer «com una aportació a la societat de la qual he rebut tant, i com un gest de comunió amb el pa partit i compartit en

la taula de l'Eucaristia». De la mateixa manera, Camprodon escriu que s'ha de buscar Déu «entre els crucificats i els altruistes», no «en el cercle dels aposentats i les parafernàlies, encara que es vestixin amb orles de religiositat». Allà, va indicar, també hi és, «però amb les mans lligades».

Camprodon, traspasat el passat 26 de desembre als 90 anys, va escriure el seu testament espiritual, titulat Comiat, tornant de la Vetlla Pasqual l'any 2008. Aquest cap de setmana, el Bisbat el publica per primera vegada en un suplement sobre la seva figura al Full Parroquial que també compta amb articles del periodista Antoni Puigverd, el bisbe de Girona, Francesc Pardo, i el bisbe emèrit, Carles Soler.

«La vida és bella i reca deixar-la»

En el document, el bisbe Camprodon comença donant gràcies a Déu pel do de la vida i la fe. «La vida és bella i reca deixar-la, tot i les limitacions dels anys que l'acompanyen», admet a la primera línia. També lloa el «treball de tants homes i dones que, amb esperit altruista, malden un dia i un altre per treure a la llum els secrets que Déu ha dipositat en el seu si». Pel que fa a la fe, assegura que sempre l'han acompanyat l'afirmació de Sant Pau «Sé de qui m'he fiat», expressió que ha estat, durant molts anys, «un punt de referència en el camí».

Camprodon també dóna gràcies als seus pares i germans, que el van batejar i amb qui, «juntament amb la parla catalana, vaig aprendre a confegir i a resar el Parenostre, i a estimar la terra». De la mateixa manera, també té un record agraït per a totes les persones que li van fer «llum» en el camí: des dels mestres de les escoles on va anar -tant religioses com laiques- fins als capellans de la parròquia, professors del seminari i companys. També fa una menció especial a la residència de les Germanetes dels Pobres, on va passar els darrers anys de la seva vida acompanyat del seu secretari, mossèn Josep Padrós, que va morir el setembre de 2016.

Déu, present enmig del dolor

El bisbe emèrit també va demostrar tenir una idea clara de qui era Déu i on trobar-lo. «El Senyor es fa present enmig del dolor i a través de tantes persones que malden per fer costat i cobrir les necessitats dels altres a costa d'elles mateixes», va escriure. «Déu és entre els crucificats i entre els altruistes d'avui. No el busqueu en el cercle dels aposentats i les parafernàlies, encara que es vesteixin amb orles de religiositat. També hi és, però amb les mans lligades», va advertir.

En el seu escrit de comiat, Camprodon també fa acte de constricció. «Em dol i em penedeixo de no haver dedicat el temps degut i més energies a ajudar a descobrir, amb la paraula i sobretot amb la pròpia vida, els senyals del Regne», va indicar. També es va refermar en la seva fe, garantida, «tot i les seves deficiències», per l'Església de Jesuscrist», «una, santa, catòlica i apostòlica».

Finalment, Camprodon també va aclarir els motius de la seva última i sorprenent decisió, la de deixar el cos a la ciència, tot assegurant que era «una aportació a la societat» i com un gest «de comunió amb el pa partit i compartit en la taula de l'Eucaristia».

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/fets-gent/2017/01/07/algu-sorpren-desti-meves-despulses/822553.html?utm_source=rss